

Guaret

He buscat dins el cap i no he trobat febrers en fila índia gravats a la memòria

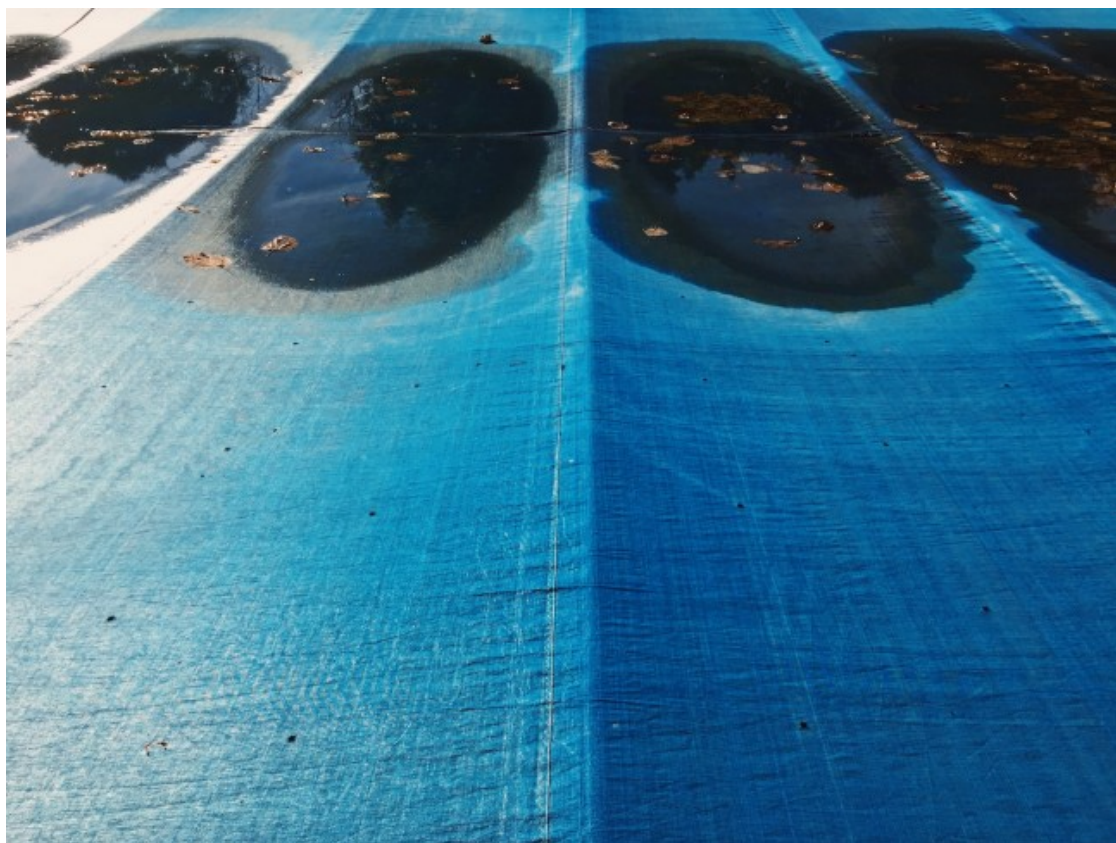

Foto: Andrea Jofre

Guaret és una paraula que m'agrada. Passa fregant el paladar com sobre la cresta d'una onada que es trenca just davant dels llavis quan la dius. Me n'agrada l'arquitectura sonora. També el que descriu. Un descans, una pausa. Hi tornarà a haver sembla, s'hi tornarà a arrelar. Ara no, encara.

Així he llegit sempre l'hivern, un erm generós amb els estius que els regala una pàtina dolça memorable. Recordes les calors, aquells agostos. He buscat dins el cap i no he trobat febrers en fila índia gravats a la memòria.

L'hivern és una piscina coberta amb una lona, una promesa tèbia que no es deixa tocar. La pluja hi plou però no s'omple, les aigües a banda i banda no s'arriben a barrejar. I l'hivern espera amb un optimisme discret que el sacrifici valdrà la pena.